

Terningerne er kastet

Livet kommer gående, slentrende
forførende dejligt
lader mig vente
uroligt og anspændt
på kærlighedens vogn
som vi begge skal med

Så meget er der jo
vi skal tale om
livet og mig
efter al den tid
vi måtte gå vores egne veje
hver for sig
- vel vidende
at vi er bestemt for hinanden
og at det kun er et spørgsmål om tid
før vi atter er sammen

Men tiden føles så lang
når afstanden til min elskede
opleves stor og utilnærmelig

Det er ligesom ikke nok at vide eller tro
at vi er bestemt for hinanden
og at mødet er forudbestemt

Hvornår sker det? For pokker!

Utålmodigheden kan næsten virke
mere forførende, dragende
med sin utilslørede grådighed
- svær at overse, svær at glemme
let at give mere opmærksomhed
end den elskede
det hele drejer sig om

Men kærligheden og livet
i dybere forstand
kan jo ikke villes
så lidt som oplevelsen af skønhed
kan beordres frem

Pludselig er den der
en gave, en nåde fra livets dybeste lag
fra roden af naturens væsen

Men jorden kan gødes, bearbejdes
og alt gøres klar til mødet
med den elskede
som kan komme når som helst

Livet er jo klar til mødet
det er mig, som endnu ikke er klar
jeg ved bare ikke
hvad der skal til
og famler noget i blinde

Måske kommer det helt af sig selv
uden yderligere indsats af nogen art

Der er plads til både ro og uro
tro og tvivl
jorden er beredt
og væksten er rigtig godt i gang

Så der skal ventes
det er det eneste
den sidste, svære prøve

Tålmodig accept skal til
derved er det, derved bliver det

Lad stå til
lad være at gøre så meget

Terningerne kastet for længst
resultatet, gevinsten, kommer
- mødet med livet
den fælles videre rejse
bliver en realitet